

Mengelberg-Concert.

De Alceste-ouverture, op het programma aangekondigd, werd Zaterdagavond niet ten gehoor gebracht — blijkbaar om het concert niet te lang te maken — zoodat het gausche muzikale veld bleef aan den Russischen componist Sergei W. Rachmaninoff, die met zijn symfonie (E. kl. t. op. 27) vóór de pauze, en zijn Concert no. 3 na de pauze den geheelen avond innam.

Van een beslist oordeel over deze beide composities kan, na slechts één auditie, moeilijk sprake zijn. De vraag of de Russische componist, behalve van een zéér groote mate van technisch compositie-vermogen, ook blijk heeft gegeven scheppend kunstenaar te zijn, is na een eerste hooring moeilijk te beantwoorden en zeker niet waar het zoo technisch ingewikkelde prestaties betreft als zijn concert no. 3 en in nog sterkere mate zijn 3e symphonie.

Er kan slechts sprake zijn van een voorloopigen, sterk persoonlijken indruk. En deze is dat wij in **Rachmaninoff** iemand van buitengemeene compositie-vaardigheid bewonderd hebben, die echter door dieptegebrek het kunstgevoel vaak niet bevredigt, in technische schittering dikwijls aan de oppervlakte blijft en het bovendien in menige passage, naast oogenblikken van werkelijke, eigen scheppende kracht en hooge muzikale prestatie, niet verder brengt dan tot slechts niterlijk effect. Wellicht brengt echter een herhaalde auditie ons tot grooter waardeering.

De componist is door het publiek zoowel na de symphonie — die door Mengelberg werd gedirigeerd — als na het concert, door hemzelf voorgedragen, hartelijk, bijna geestdriftig, toegejuicht. De bijval den pianist **Rachmaninoff** geschonken, was zeker verdiend: zijn spel onderscheidde zich, behalve door een merkwaardig technisch kunnen, door een wonderlijke fijnheid en muzikaliteit.

Met de voortreffelijke vertolking zijner symphonie, zoowel als met de begeleiding van zijn piano-concert, betoonde zich de componist blijkbaar zeer ingenomen; hij liet het orkest en zijn leider in de hulde deelen.

Mengelberg Concert.

The Alceste Overture, announced on the program, was not performed on Saturday evening, apparently so as not to make the concert too long—so that the Gaulish musical field remained with the Russian composer Sergei V. Rachmaninoff, who performed his symphony (E minor, op. 27) before the intermission, and whose Concerto no. 3 occupied the entire evening after the intermission.

It is difficult to form a definitive judgment regarding these two compositions after only a single audition. The question of whether the Russian composer, in addition to demonstrating a very high degree of technical compositional skill, has also shown himself to be a creative artist, is difficult to answer after a first hearing, and certainly not where such technically complex performances are concerned as his Concerto no. 3 and, to an even greater extent, his Third Symphony.

There can only be a provisional, strongly personal impression. And this is that in Rachmaninoff we have admired a man of extraordinary compositional skill, who, however, due to a lack of depth, often fails to satisfy the artistic sensibility, frequently remains on the surface in technical brilliance, and moreover, in many a passage— alongside moments of genuine, original creative power and high musical performance—takes it no further than mere external effect. Perhaps, however, a repeated hearing will lead us to greater appreciation.

The composer was applauded heartily, almost enthusiastically, by the audience both after the symphony—conducted by Mengelberg—and after the concert performed by himself. The acclaim bestowed upon the pianist Rachmaninoff was certainly deserved: his playing distinguished itself, besides remarkable technical skill, by wondrous refinement and musicality.

The composer was evidently very pleased with the excellent performance of his symphony, as well as with the accompaniment of his piano concerto; he allowed the orchestra and its conductor to share in the tribute.

[Translation: Google]